

Een donkerrode Ford pick-up reed langzaam door de straten van Albany, Georgia. De chauffeur straalde van optimisme en kon met geen mogelijkheid de gewelddadige strijd voorzien die zijn geboortestad zou treffen.

*Het leven hier wordt goed*, hield de zevenendertigjarige Nathan Hayes zichzelf voor. Na acht jaar in Atlanta was Nathan met zijn vrouw en kinderen teruggekeerd naar Albany, drie uur rijden naar het zuiden. Nieuwe baan. Nieuw huis. Nieuwe start. Zelfs een nieuwe pick-up.

Met opgerolde mouwen en open ramen genoot Nathan van de zon in het zuiden van Georgia. Hij stopte bij een tankstation in het westen van Albany, dat een moderne versie was van het station waar hij twintig jaar geleden was gestopt toen hij zijn rijbewijs had gehaald. Hij was zenuwachtig geweest. Het was niet zijn deel van de stad – er woonden vooral blanken en in die tijd kende hij er weinig mensen. Maar de benzine was er goedkoop geweest en de rit naar het tankstation prachtig.

Nathan rekte zich langzaam en met overgave uit. Nadat hij zijn creditcard in de automaat had gestoken, tankte hij en neuriede tevreden een deuntje. Albany was de geboorteplaats van Ray Charles, van *Georgia on My Mind* en van een paar van de beste streekgerechten van het heelal. De stad, met een bevolking van een derde blanken, twee derde zwarten en een kwart van de inwoners onder de armoedegrens, had verschillende overstromingen van de rivier de Flint overleefd, alsmede een complete geschiedenis van rassenconflicten. Maar met al haar mooie en minder mooie kanten was Albany thuis.

Nathan zette de dop op de tank, stapte in en draaide zijn contactsleutel al om voordat hij zich de veldslag op zijn ruit herinnerde. Een half dozijn grote en onhandige vliegende kevers had er alles aan gedaan om op te vallen op de voorruit.

Hij stapte weer uit en wilde de klaarstaande trekker in het water onderdompelen, maar de emmer was kurkdroog.

Op zoek naar een andere emmer liet Nathan zijn blik over de mensen bij het tankstation gaan: een overvoorzichtige oudere heer die zijn Buick Newton Road op manoeuvreerde, een vrouw van middelbare leeftijd die achter het stuur zat te sms'en, een man met een bandana om zijn hoofd die tegen een smetteloze, zilverkleurige sportauto leunde.

Nathan liet de motor van zijn pick-up draaien en het portier stond open; hij draaide zich maar een paar seconden om – althans zo leek het. Toen het portier dichtsloeg, draaide hij zich met een ruk om terwijl zijn pick-up al optrok vanaf de pomp.

De adrenaline schoot in zijn aderen. Hij rende naar de bestuurderskant terwijl zijn auto met piepende banden de straat op reed.

‘Hé! Stop! Nee!’ Nathans sprintvermogen, geleerd bij het rugbyteam van Dougherty High, nam het over. Hij sprong, stak zijn rechterarm door het open raam en greep het stuur vast, terwijl hij naast de rijdende pick-up doorrende.

‘Stoppen!’ schreeuwde hij. ‘Laat die auto staan!’

De autodief, TJ, was achtentwintig jaar en sterk als een buffel – hij was de onbetwiste leider van Gangster Nation, een van de grootste bendes van Albany.

‘Wat is jouw probleem, man?’ TJ kwam met bankdrukken ruim boven de driehonderd kilo en was minstens vijfentwintig kilo zwaarder dan deze vent. Hij was niet van plan zijn buit terug te geven.

Eenmaal op de weg gaf hij meer gas, maar Nathan liet niet los. TJ sloeg hem een paar keer met zijn rechtervuist keihard in zijn

gezicht en beukte op zijn vingers om hun grip te breken. ‘Jij bent dood, man; jij bent dood.’

Nathans lichte sportschoenen boden zijn tenen vrijwel geen bescherming tegen het asfalt. Zo nu en dan kon hij zijn rechtervoet op de smalle treeplank zetten, maar bij elke volgende dreun in zijn gezicht verloor hij de voetensteun weer. Terwijl hij het stuur met één hand vast bleef houden, haalde Nathan met zijn andere vuist uit naar de dief. De auto slingerde van links naar rechts. Achteroverhangend om de vuist van TJ te ontwijken, zag Nathan de tegenliggers aankomen.

De dief zag het ook en stuurde op de voertuigen af, in de hoop dat de auto’s hem van die krankzinnige zouden verlossen.

Eerst suilde er een Toyota voorbij, daarna een witte Chevrolet. Beide weken uit en misten de slingerende pick-up op een haar na. Nathan Hayes hing als een ware stuntman uit Hollywood aan het portier.

‘Laat los, dwaas!’

Eindelijk kreeg Nathan zijn voet stevig op de treeplank. Met alle kracht die hij nog kon opbrengen rukte hij aan het stuur. De pick-up maakte een ongecontroleerde bocht en schoot van de weg. Nathan rolde door over de steenslag en het helmgras.

TJ botste tegen een boom. De airbag knalde in zijn gezicht en kleurde rood van zijn bloed. Bloedend en versuft kroop de crimineel uit de pick-up en probeerde zijn evenwicht te vinden. Hij wilde wraak nemen op die malloot die hem durfde uit te dagen, maar hij kon nauwelijks een paar stappen doen zonder onderuit te gaan.

De zilverkleurige sportauto die bij het tankstation had gestaan kwam met piepende banden naast de bendeleider tot stilstand. ‘Schiet op, man,’ riep de chauffeur. ‘Het is het niet waard. Stap in! Wegwezen!’

TJ kroop moeizaam in de sportwagen, die daarop wegsprintte.

Half verdoofd kroop Nathan in de richting van zijn auto. Zijn gezicht was rood en zat onder de schrammen en zijn blauwgeruite overhemd was besmeurd. Ook zijn spijkerbroek lag aan flarden en de rechterschoen was opengeschuurd. De sok achter het gat was bloedrood.

Een vrouw met kastanjebruin haar en sportkleding aan sprong aan de passagierszijde uit een witte auto en rende op hem af. ‘Gaaf het met u?’

Nathan negeerde haar en bleef in de richting van zijn pick-up kruipen.

De blonde vrouw achter het stuur van de witte wagen had het alarmnummer gebeld en gaf haar positie door.

‘Meneer,’ zei de vrouw met haar kastanjebruine haar, ‘u moet stil blijven liggen.’

Nathan kroop verder, zich met moeite oriënterend maar vastbesloten.

‘Maak u geen zorgen over die auto!’

Terwijl hij verderkroop antwoordde Nathan: ‘Doe ik ook niet.’

Hij wist zich aan het achterwiel voldoende op te trekken om het achterportier van de pick-up te openen. Een oorverdovend gehuil klonk vanaf de achterbank. De kleine jongen schreeuwde oorverdovend van angst en schrik toen hij zijn vader op zijn knieën, zwetend en bloedend, naast zich zag opduiken. Nathan stak zijn armen uit om hem te troosten.

Terwijl de sirenes naderden, keek de vrouw met het kastanjebruine haar naar de man met zijn kleine jongen in denim overall. Deze vreemdeling was niet blind geobsedeerd door zijn kostbare auto. Hij was niet krankzinnig.

Hij was een held – een vader die zijn leven had geriskeerd om zijn kind te redden.

Hoofdagent Adam Mitchell liep naar de heldhaftige vader die op de achterbumper van een ziekenauto zat, terwijl een ambulancebroeder zijn bloedende voet verzorgde. Shane Fuller, Adams jongere partner, liep met hem mee. Twee andere agenten ondervroegen de vrouwen die gestopt waren om te helpen. De man hield de baby stevig tegen zijn borst en liet een hand over het zachte, zwarte haar gaan.

Adam sprak de verpleegkundige aan. ‘Kunnen we het kind misschien even daar neerzetten, zodat iemand hem in de gaten kan houden terwijl we zijn vader een paar vragen stellen?’

‘Nee, bedankt,’ zei de vader. ‘Ik heb hem net één keer even uit het oog verloren, en voor ik het wist, was ik hem al bijna kwijt.’

Adam zweeg even en haalde een hand door zijn dunner wordende, donkerbruine haar. ‘Kunt u de man die er met uw pick-up vandoor ging beschrijven?’

‘Hij was zwart – net zo donker als ik. Enorme spieren en een keiharde rechtse.’ Hij tastte voorzichtig naar zijn kaak. ‘Ik kan u niet veel vertellen over zijn gezicht, maar zijn vuist kan ik wel exact beschrijven: zo hard als graniet. Grote gouden ring. Een man van achter in de twintig, met veel gouden sieraden om zijn nek.’

‘Hebt u opvallende dingen gezien? Tatoeages?’

‘Nee, het gebeurde allemaal zo snel. Volgens mij had hij een zwarte bandana om zijn hoofd. Maar ik keek vooral naar het stuur, en naar het tegemoetkomende verkeer!’

Shane kneep zijn ogen half dicht en wreef over de wallen onder zijn ogen. ‘En de chauffeur van de vluchtauto?’

‘Die heb ik niet gezien. Ik dacht alleen maar aan mijn zoon.’

‘U hebt geluk gehad dat u niet op straat werd gegooid. Ongelofelijk dat u die krankzinnige stunt hebt overleefd.’

‘Ik heb geluk gehad. Maar het was niet krankzinnig. Wat had ik anders moeten doen?’

‘Waarom liet u de politie niet achter hem aan gaan? Dat is ons werk!’

‘En wat zou die vent met mijn zoontje hebben gedaan? Hij had hem misschien in de struiken gegooid als hij ging huilen. Ik liet dat stuur niet los. Jackson is *mijn* werk.’

‘Beseft u dat u het leven erbij in had kunnen schieten?’

‘Ja,’ antwoordde hij met zijn blik op het kind in zijn armen. ‘Maar ik kon het risico niet nemen om mijn zoon te verliezen.’

Adam was diep in gedachten en maakte geen aantekeningen meer.

‘Ik zag ernaar uit om maandag onder betere omstandigheden kennis te maken met jullie,’ zei de gewonde man.

‘Maandag?’ vroeg Shane.

‘Ja. Ik begin volgende week bij jullie.’

Adam keek naar de notities die hij eerder had gemaakt. ‘*Nathan Hayes*. Ik vroeg me al af waarom die naam me zo bekend voorkwam.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Adam Mitchell. Aangenaam kennis te maken, agent Hayes.’

‘Shane Fuller.’

‘Fijn jullie te ontmoeten,’ zei Nathan.

‘Waarom Albany?’ vroeg Shane.

‘Ik wilde een rustige omgeving voor mijn gezin. Ik ben hier opgegroeid. Ik heb op Dougherty High gezeten. Het leven in Atlanta paste niet echt bij ons.’

Adam bekeek de schade aan Nathans pick-up. ‘Ik heb een zelfde model. Ik weet een goede plaatwerkerij, ik zal je het adres geven.’

‘Bedankt.’

‘Ik ben klaar met die voet,’ meldde de ambulancebroeder. ‘De

verdere verzorging krijgt u in het ziekenhuis. U moet de ambulance in. We zetten de kinderstoel van uw baby in de gordels.'

'Ik wil Jackson kunnen zien.'

Adam keek Nathan aan. 'Ik zou willen zeggen welkom terug in Albany, maar dat klinkt vreemd na zo'n ellendige dag.'

'Met mijn zoontje is alles goed. Daarom zeg ik nog steeds dat het een goede dag is.' Hij glimlachte naar Jackson en bleef hem voortdurend zachtjes wiegen.

Vanuit de politieauto keek Adam toe hoe de ambulancebroeders de achterklep sloten en wegreden met de dappere vader en zijn kind.

Hij gaf gas en reed de weg op. 'Zou jij dat stuur hebben gegrepen? En zou je het hebben vastgehouden terwijl je tot moes werd geslagen?'

Shane Fuller keek hem van opzij aan en dacht even na. 'Ik kan wel een paar manieren bedenken waarop hij had kunnen omkomen. Hoe krankzinnig ook, volgens mij heeft hij wel het leven van zijn kind gered.'

'Maar zou jij dat stuur ook hebben vastgehouden?'

'Een eerlijk antwoord? Ik weet het niet. En jij?'

Adam dacht erover na, maar gaf geen antwoord.

Het zat hem dwars dat hij niet zeker wist wat hij zou hebben gedaan.



Met een paar dossiers uit het bureau onder zijn arm stapte Adam via de achterdeur zijn huis binnen en keek door de gang naar de meest prominente wandversiering in de woonkamer: een ingelijste foto van veertig bij vijftig centimeter van een van de grootste sterren van de Atlanta Falcons, Steve Bartkowski, met zijn handtekening. Hij knikte naar de foto van het idool uit zijn jeugd.

Via de gang liep hij naar de keuken, waar zijn vrouw de afwas deed.

‘Adam, het is kwart over acht! Waar heb jij gezeten?’

Victoria zette *de stem* op, en dus gaf Adam haar *de blik*.

‘Aan dossiers gewerkt. Ik probeer geen deadlines meer te missen. Het spijt me van het avondeten.’ Hij was nauwelijks thuis of hij was alweer in de verdediging. Hij merkte nauwelijks op hoe Victoria’s dikke, donkere krullen op haar nieuwe blauwe trui vielen. Nog steeds, na achttien jaar huwelijk, viel het hem soms plotseling op hoe mooi ze was. Maar deze avond ging zijn verdedigingsschild omhoog en verdampten alle romantische gedachten.

‘Je hebt Emily’s pianoconcert gemist.’

Adams gezicht vertrok. ‘Totaal vergeten.’

‘We hebben het er vorige week over gehad, gisteren en zelfs vanochtend nog. Je zou het niet vergeten zijn als je op tijd thuis was komen eten.’

‘Het was een waanzinnige dag. Allerlei belangrijke zaken.’

‘Wat is er belangrijker dan je kinderen?’

Adam zette zijn beste niemand-begrijpt-een-politieman-gezicht op.

Victoria beet op de binnenkant van haar wang en verzachtte haar toon. ‘Emily vroeg of ze op mocht blijven tot je thuiskwam.’ Ze zweeg even en zocht naar woorden. ‘Dylan is buiten aan het rennen. Als hij terugkomt, vraagt hij je weer voor die vijf kilometer wedstrijd.’

‘En dan ga ik weer nee zeggen.’

‘Dat heb ik hem geprobeerd duidelijk te maken. Maar hij is vastbesloten om je van gedachten te laten veranderen.’

De achterdeur ging open. Adam zuchtte. ‘Daar gaan we dan.’

Dylan Mitchell, een slungelige, donkerharige jongen van vijftien met een bezweet zwart T-shirt zonder mouwen en een rood sportbroekje aan, kwam hijgend naar binnen.



Adam keek naar de papieren in zijn hand.

‘Pap, kan ik je spreken?’

‘Zolang het niet over die wedstrijd van vijf kilometer gaat.’

‘Waarom niet? Heel veel andere jongens lopen wel mee met hun vaders.’

Adam keek naar zijn zoon op. *Sinds wanneer is hij zo groot?* ‘Je zit in het hardloopteam op de atletiekbaan! Je hoeft niet ergens anders te gaan hardlopen.’

‘Ze laten me bijna nooit rennen omdat ik eerstejaars ben. Ik kan me niet voor deze wedstrijd opgeven als jij niet meeloopt.’

‘Luister, Dylan, het maakt mij niet uit dat jij graag hardloopt. Maar er komen nog wel meer wedstrijden.’

Dylan trok een kwaad gezicht, draaide zich om en liep stijfjes naar zijn slaapkamer.

Victoria veegde haar handen af aan een handdoek en richtte zich tot haar man. ‘Mag ik je vragen om iets meer tijd aan hem te besteden?’

‘Het enige wat hij wil is videospelletjes spelen of vijf kilometer hardlopen.’

‘Loop dan met hem mee. Deze wedstrijd is maar vijf kilometer! Hoeveel is dat? Drie mijl?’

‘Drie komma één.’

‘O, vandaar. Die “komma één” doet jou de das om?’ Ze glimlachte snel om te proberen de ontploffing te beheersen.

‘Je weet dat ik nooit van hardlopen heb gehouden. Doelschieten? Prima. Met de rugbybal gooien? Altijd goed. Maar hij houdt niet van de dingen waar ik van houd. Ik ben veertig. Er moet een betere manier zijn om tijd met hem door te brengen dan mezelf te kwellen.’

‘Maar je moet in elk geval iets doen.’

‘Hij kan me helpen die schuur in de achtertuin te bouwen. Ik maak volgende week tijd vrij.’

‘Dat beschouwt hij als jouw zaak. Bovendien zit hij de meeste tijd op school. Met het oefenen op de atletiekbaan erbij komt hij pas vlak voor etenstijd thuis. Maar dat kun jij natuurlijk niet weten omdat je zelden om die tijd al thuis bent. Adam, je moet echt meer contact maken met je zoon.’

‘Je bent me de les weer aan het lezen, Victoria.’

Ze liep terug naar de gootsteen en gooide de handdoek erin. Adam vroeg zich af of ze zich bewust was van de symboliek.

‘Hoi, papa!’ De negenjarige Emily kwam de keuken binnen en leunde tegen het aanrecht. Ze glimlachte naar haar vader. Met de donkere krullen van haar moeder was ze een plaatje in haar prinsessenpyjama.

‘Dag lieverd. Het spijt me dat ik je concert vandaag heb gemist.’

‘Dat geeft niet.’ Ze keek hem aan met haar grote, donkere ogen. ‘Ik heb drie fouten gemaakt.’

‘Echt waar?’

‘Ja. Maar Hannah had vier fouten, en toen voelde ik me beter.’

Adam grinnikte en gaf haar een tikje op haar neus. ‘Jij kleine ondeugd!’

Emily giechelde.

Adam liep om het kookeiland heen en omhelsde zijn dochtertje. Zo zat het in elkaar, besepte hij – de hiërarchie van verhoudingen in het huishouden van de Mitchells. Dylan was veel werk zonder veel resultaat. Daarna kwam Victoria. Hij hield nog altijd van haar, maar tegenwoordig was alles het ene moment nog koek en ei, terwijl het het volgende moment mis kon zijn. En als het misging, was dat vaak vanwege Dylan.

Adam wilde de zwaarste baan ter wereld ’s avonds achter zich laten, hij wilde er thuis niet mee geconfronteerd worden. Maar Emily was een genot. Zo’n gemakkelijk kind.

‘Emily is uitgenodigd voor Hannahs verjaardagsfeestje.’

‘Oh ja?’ Hij kneep haar even in haar wang.

‘Hannahs moeder heeft aangeboden om haar direct uit school mee te nemen. Maar ik heb Emily gezegd dat ze het eerst aan jou moest vragen.’

Emily draaide rond als een tol en Adam vond het heerlijk zoals ze ook van de kleinste dingen kon genieten.

‘Alsjeblieft, papa! Alsjeblieft, mag het? Ik beloof dat ik al mijn klusjes doe, mijn huiswerk en... alles! Alsjeblieft!’ Met haar brede glimlach, de kuiltjes op de juiste plekken in haar wangen, en haar grote opwinding, liet ze de hele kamer oplichten.

‘Heeft ze nog misdaden of overtredingen begaan?’ vroeg Adam aan Victoria.

‘Nee, ze heeft zich heel goed gedragen. Ze heeft zelfs haar kamer opgeruimd zonder dat het haar gevraagd was.’

‘Ja, maar niet door alles zomaar in je kast te gooien, nietwaar, Emily?’

De kleine prinses grijnsde schaapachtig.

‘Nou, vooruit dan maar. Maar dan ben je me een stevige knuffel schuldig.’

Emily gilte en stak haar armen uit. ‘Yes! Dank je, papa!’

Op het moment dat Emily haar armen om Adams nek sloeg kwam Dylan de keuken binnen om een appel te pakken. Hij keek naar zijn vader en Emily. Zijn zus stond weer eens in het middelpunt, zoals altijd. Hij voelde zijn kaken verstrakken. *Hij geeft haar altijd alles wat ze wil. En hij wil niet eens een wedstrijd met mij samen lopen.*

Dylan wist dat zijn vader hem niet kon zien, maar hij zag hoe zijn moeder naar hem keek. Zij merkte hem meestal wel op. Zijn vader nooit. Behalve om hem het zwijgen op te leggen.

Dylan keerde zijn vader de rug toe en trok zich terug in zijn slaapkamer.

Hij sloeg de deur niet dicht. Als hij het had gedaan, zou het huis hebben staan schudden.

Adam liep op maandagochtend om tien over zeven de keuken in en pakte de bijna volle pot koffie. *Het probleem met ochtenden is dat ze komen voordat ik mijn eerste kop koffie heb gehad.*

Zondagen werden geacht rustdagen te zijn, wist Adam, maar de vorige dag waren er spanningen geweest. Toen Dylan niet naar de kerk wilde, moest Adam doorzetten en zijn zoon bleef tot het avondeten mokken. Hij las hem stevig de les, zodat Victoria begon te protesteren en Adam haar vervolgens voorhield dat Dylan volwassen moest worden en niet moest gaan zitten pruilen als het leven niet precies liep zoals hij wilde. Victoria was ervan overtuigd dat Dylan en Emily hun luidruchtige meningsverschil konden horen. Het was de hele avond geweest alsof er een ijzige wind door het huis woei.

Victoria zat nu aan de keukentafel haar eerste kop koffie te drinken. Haar aarzelende glimlachje maakte hem duidelijk dat ze nog steeds niet blij was, maar waarschijnlijk niet met een vleesmes achter hem aan zou gaan.

Snel at hij een geroosterde boterham en een kom cornflakes, om vervolgens de woonkamer in te lopen en zijn gebruikelijke eerbetoon aan Steve Bartkowski te brengen. Steve was tijdloos. Hij vroeg niets van Adam en herinnerde hem aan de wensdromen uit zijn kindertijd. Hij had er toen van gedroomd om rugbyspeler te worden of astronaut. Toen hij de oprit afreed, dacht hij aan de jongens die er ooit van gedroomd hadden om politiemannet te worden en nu in zaken zaten. Misschien dat ze dachten dat Adams leven de vervulling van hun dromen was, als ze hem zagen.

*Ja, natuurlijk.*

Het werk van een politieman was niet eenvoudig. Maar waarom leek het dan zo veel moeilijker om een echtgenoot en vader te zijn?

In de grote vergaderkamer van het bureau heerste het gebruikelijke geroezemoes van stemmen, met zo nu en dan lachsalvo's van de agenten die elkaar in afwachting van de briefing voor hun dienst voor de zoveelste keer hun favoriete verhalen vertelden. De kamer was een witte kubus van gasbetonblokken, volgestouwd met veertien namaakhouten klaptafeltjes in twee rijen, met een smal gangetje ertussen en een podium ervoor. Niemand zou het per ongeluk voor een directiekamer houden.

Niettemin waren de sobere muren en kameraadschap vertrouwd en geruststellend. Toen Adam de kamer binnenstapte, voelde hij zich meer thuis dan de dag daarvoor bij zijn gezin.

Adam en Shane zaten naast elkaar op oncomfortabele, zwarte stapelstoelen, zoals ze al dertien jaar deden. Voor hen op het klaptafeltje stonden plastic koffiebekers naast de notatieblokken en pen- nen. Links voor hen zat de drieëntwintigjarige David Thomson, die met zijn frisse gezicht op een scholier leek die agentje speelde. Tien andere agenten, acht mannen en twee vrouwen, zaten om hen heen, twee aan een tafeltje.

Adam boog naar Shane toe. 'Ik ga zaterdag biefstukken grillen. Wat ga jij daaraan doen?'

'Ik kom naar je toe en eet er een mee. Misschien wel twee.'

'Dat bedoel ik.' Hij leunde voorover. 'David, jij hebt geen sociaal leven. Waarom kom jij ook niet?'

'Ik heb wel een eigen leven.'

'O ja? Wat ga je dit weekend dan doen?'

'Eh... uh, ik... dat hangt af van het weer...'

'Precies. Tot zaterdag.' Adam en Shane lachten, terwijl David schaapachtig naar hen grijnsde.

Brigadier Murphy, een gezette en wereldwijze veteraan, begon aan de briefing. ‘Goed, we gaan beginnen. Allereerst moet vermeld worden dat agent David Thomson zijn jaar als rekrut heeft overleefd.’

Er klonk applaus en Adam stak zijn hand op voor een high five. David grijnsde verlegen en hief zijn hand op als dank voor alle lof.

‘Je weet natuurlijk wat dat betekent,’ zei Shane. ‘Nu mag je echte kogels gebruiken!’

Iedereen lachte. Ondertussen kwam er een agent in uniform binnen en alleen Adam en Shane herkenden hem.

‘Dan wil ik jullie nu voorstellen aan agent Thomsons nieuwe partner, Nathan Hayes. Hij begint hier vanochtend. Hij heeft acht jaar ervaring opgedaan in Atlanta, maar hij is hier in Albany opgegroeid. Geef hem een warm welkom.’

De agenten applaudisseerden voor Hayes en hij zwaaide terug terwijl hij op de lege stoel naast agent Thomson ging zitten en hem een hand gaf.

‘Helaas heeft agent Hayes al een aanvaring gehad met een paar van onze bendeleden. Jullie hebben het verhaal ongetwijfeld al gehoord. Ik weet niet wat de gewoonte is in Atlanta, Hayes, maar in Albany raden we mensen aan om *in* hun voertuigen te blijven op de snelweg.’

‘Ik zal proberen er rekening mee te houden.’

‘We hebben twee nieuwe arrestatiebevelen vandaag: Clyde en Jamar Holloman. Twee draaideurcriminelen die een drugshandel hebben opgezet in Sheffield 600. Ik wil graag dat beide arrestatieteams erop afgaan. En voor de rest de dagelijkse routine. En tenslotte wil de sheriff ons vanochtend nog iets meedelen. Sheriff?’

Een grote man in uniform, met zandkleurig haar, kwam de vergaderkamer binnen. Vanaf de kruin van zijn kapsel leek hij helemaal de marinier die hij was. Zijn staalblauwe ogen stonden vermoeid. Sheriff Brandon Gentry vertoonde zich zelden in de vergader-

ruimte, zodat de agenten wisten dat het belangrijk moest zijn.

‘Ik kreeg een e-mail op mijn bureau waarvan ik de inhoud graag met jullie wil delen. Er is onlangs onderzoek gedaan naar de toename van gewelddadige bendeactiviteiten. Daaruit blijkt dat vrijwel alle zaken iets gemeen hebben. Weggelopen kinderen, schoolverlaters, kinderen aan de drugs of in de gevangenis.’

De sheriff zweeg even en keek op zijn uitdraai. ‘Wat ze gemeen hebben is dat de meesten van hen uit gezinnen zonder vader komen. Kinderen die zonder vaders opgroeien zijn daarom ons grootste probleem en de bron van talloze andere problemen. De studie toont aan dat kinderen bij afwezigheid van een vader vijf keer meer kans lopen om zelfmoord te plegen. De kans dat ze aan de drugs raken is tien keer zo groot en dat ze een verkrachting begaan veertien keer. En de kans dat ze in de gevangenis belanden, is twintig keer zo groot als in een gezin met een vader.’

Hij keek de agenten aan voordat hij verderging. ‘De studie besluit met de volgende woorden: “Aangezien steeds meer vaders hun gezin verlaten, blijven deze percentages stijgen, met escalerend bendege geweld en toenemende misdaad als gevolg”.’

De sheriff liet het papier zakken. ‘Jullie vragen je waarschijnlijk af waarom ik dit vertel. Als jullie de problemen op straat tegenkomen, is het immers gewoonlijk al te laat. We hebben jullie al honderd keer verteld: het percentage scheidingen onder politiemannen en -vrouwen is hoog. Ik weet dat het werk in wisselende diensten zwaar is. Maar waar het uiteindelijk op neerkomt is dit: als jullie het bureau verlaten, ga naar huis en houd van je gezin. Goed, jullie kunnen gaan. Aan de slag!’

De sheriff liep weer naar buiten terwijl de agenten opstonden.

‘Ga naar huis en houd van je gezin?’ snoof brigadier Brad Bronson tegen zijn collega Murphy. ‘Vroeger zeiden ze alleen maar: “Ga boeven vangen en doe je werk”!’

‘Ja, en de meesten van ons gingen scheiden, inclusief jij en ik. De

sheriff probeert zijn mannen alleen maar te waarschuwen. Je mag wel wat meer respect tonen.’

‘Het is veel geschreeuw en weinig wol,’ ging Bronson veel te luid verder tegen Murphy. ‘Hij heeft te lang in die ivoren toren gezeten.’

Adam nam Brad Bronson op, een opmerkelijk figuur van bijna twee meter lang, met een gewicht van meer dan honderddertig kilo die weinig strategisch verdeeld waren. Hij leek nog het meest op een reusachtig spekkie in een broek, maar hij maakte niettemin nog indruk. Het haar dat ooit op zijn enorme kale hoofd groeide, was nu tot een randje langs zijn oren gereduceerd. Zijn voorhoofd was grijs als uitgesmeerde drukinkt en sommige aders waren definitief geknapt vanwege zijn gewoonte tegenstribbelende arrestanten met een kopstoot te bedienen. Hij had een dikke hals en kinloze kaak en stonk naar sigarenrook. De sergeant geloofde dat ‘te dom om te leven’ een rechtsgeldig jury-oordeel was.

‘Er is veel zwaartekracht op de wereld,’ fluisterde Shane tegen Adam, ‘maar Bronson gebruikt er meer dan zijn deel van.’

‘Nou, jongens,’ gromde de brigadier, ‘ik houd de straten wel veilig terwijl jullie met de dames naar ballet gaan.’

‘Waar ga je vandaag naartoe, brigadier?’ vroeg Adam.

‘De moeilijkste wijk van de stad. Maar natuurlijk is de moeilijkste wijk van de stad overal waar ik toevallig ben.’ Bronson keek Adam aan met zijn dreigende blik, die Clint Eastwood in zijn beste dagen zou doen verschrompelen. Hij schraapte zijn keel, met het geluid van een betonmolen.

Bronson deed zich als een harde voor, maar Adam voelde dat er meer onder de oppervlakte leefde. In de twaalf jaar dat hij hem nu kende, was Bronson twee keer getrouwd geweest en had hij in totaal uit beide huwelijken vier kinderen. De man was een voortdurende bron van hoofdpijn voor zijn superieuren. Hij had zich vooral de woede op de hals gehaald van de chef publieksvoorlich-



ting, die hem herhaaldelijk de les had gelezen over zijn publieke houding en minachting van de media.

De agenten liepen al pratend naar buiten en sommigen gaven Nathan een hand.

‘Wacht even,’ zei Shane tegen Adam, voordat hij Riley Cooper aansprak.

Adam liep naar Coopers partner, Jeff Henderson, die vijftien meter verderop bij zijn politieauto stond te wachten. Jeff was een veteraan van vijftenzestig die er een carrière van had gemaakt om rekruten te dressereren, zoals hij zeventien jaar geleden ook met Adam had gedaan. Zijn vrouw, Emma, was van hem gescheiden en naar Californië verhuisd om dichterbij de oudere kinderen en kleinkinderen te kunnen zijn.

Jeff had nog een scherpe kaaklijn, maar zijn wangen waren iets dikker geworden en de blauwe ogen die altijd zo helder hadden gestaan, leken nu iets matter. Adam stak zijn hand uit. Jeff pakte hem vast, met een lossere grip dan voorheen.

‘Hoe gaat het ermee, Jeff?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik mag niet klagen. Het zou ook niet helpen als ik dat deed.’ Zijn ooit bulderende stem leek nu even zwak als zijn handdruk. Hij glimlachte, maar het was duidelijk een pose.

‘Hoe is het met Jeff junior?’

‘Nog in leven, denk ik. Hij heeft al in geen jaar meer met me gepraat. Hij en zijn zus kiezen de kant van hun moeder. Brent zit nu op de universiteit en is nog nooit teruggeweest.’

‘Dat spijt me, Jeff.’

‘Zo is het leven nu eenmaal.’

‘Hoe is het met je maag?’

‘Soms goed, op andere momenten... voelt het weer alsof het gisteren was gebeurd.’

‘Het’ gebeurde veertien jaar geleden toen Jeff en Adam een dief

wilden tegenhouden die een winkel uit vluchtte. Jeff liet hem op het trottoir struikelen en de man stak een mes diep in zijn maag. Jeffs dunne darm werd geperforeerd. Hij onderging twee operaties en eindeloze therapie, maar het was nooit meer helemaal goed gekomen.

De tijd zou Jeffs pijn moeten helen, maar dat gebeurde niet. Hij werd alleen maar ouder. Sommige agenten bleven fris, velen werden sleets. Jeff zat nu zijn tijd uit en deed zijn baan met minder hartstocht. Hij had weer een jonge partner, Riley Cooper, die ambitieus was, net als Adam was geweest. Maar Jeff was niet meer de energieke mentor die hij ooit was. Hij had zo veel te bieden, maar leek het niet meer te kunnen opbrengen. Jammer genoeg was dat niet alleen een verlies voor Riley, bedacht Adam, maar ook voor Jeff zelf.

Of het aan de permanente pijn lag of aan het trauma van de steekpartij, de Jeff die Adam jaren daarvoor had gekend, en degene die hij nu kende, waren niet dezelfde man. Aanvankelijk was Emma de voorbeeldige echtgenote van een politiemann geweest, die naast haar man stond en hem probeerde te helpen. Maar hij gaf haar geen ruimte. Op een dag, dertien jaar terug, kwam Adam zijn partner thuis afhalen. Voordat hij bij de deur was, ging die al open. Jeff beende woedend naar buiten en sloeg de deur hard achter zich dicht. Emma riep hem door het raam na. 'Geef je gezin niet langer de schuld! Wij zijn niet degenen die dat mes in je maag zetten!'

Adam was het ongemakkelijke moment nooit vergeten. Evenmin als Jeff, hoewel hij er nooit over begon.

De oudere man keek hem aan als door een mist. 'Thuis alles in orde?'

'Ja. Je kent het wel, het gebruikelijke gedoe, maar alles is goed.'

Jeff knikte. Adam bedacht dat ze als twee oude mannen waren die in hun schommelstoelen op de veranda zaten, en 'ja, ja' tegen elkaar zeiden omdat ze niets hadden om over te praten. Hij dacht

eraan Jeff uit te nodigen om te gaan vissen of naar een wedstrijd te gaan, maar als ze al geen vijf minuten een gesprek konden voeren, hoe zouden ze dan al die uren door moeten komen?

‘Ik ben zover, Adam!’ riep Shane, terwijl Riley Cooper met zonnebril op en vol kracht en jeugdige geestdrift naar de wagen van Jeff liep.

‘Ik zie je later, Jeff,’ zei Adam.

‘Tot ziens.’

Terwijl hij naar Shane en hun politieauto liep, dacht Adam na over de woorden van de sheriff om het werk achter je te laten wanneer de dienst voorbij was. Hoe vaak was hem dat niet verteld? Honderd keer? En hoe vaak had hij het echt gedaan? Misschien vijf, zes keer?

En nu moest Adam Mitchell op pad met een arrestatiebevel voor een paar van die vaderloze jongemannen op wie de sheriff doelde. Als hij niet voorzichtig was, konden ze Adams kinderen ook vaderloos maken.



Derrick Freeman, zeventien jaar oud, liep vanaf de spoorbaan naar Washington en Roosevelt Avenue. De grote en slanke jongen had een paarsgeruit houthakkershemd aan met een zwart T-shirt eronder en een driekwart broek van zwarte denim. Hij liep naar een verlaten pakhuis, met zijn mobiele telefoon tegen zijn oor.

‘Dat kan nu niet, oma! Ik kom later thuis.’ Zijn kaak verstrakte. ‘Ik weet niet precies wanneer. Ik zal er later voor zorgen. Dag. Ik zei *dag!*’

Hij stopte de telefoon in zijn zak en gluurde het sombere gebouw in.

Big Antoine, de rechterhand van TJ, sprak hem vanuit een donkere hoek aan. ‘Hé, man, waarom praat je zo tegen je oma?’

Derrick kneep zijn ogen half dicht. Hij zag Antoine tegen een betonnen pilaar leunen. Hij had een bandana in camouflagekleuren om zijn hoofd, cultiveerde een klein sikje aan zijn kin en droeg een legeroverhemd. De afgescheurde mouwen benadrukten zijn forse spieren. Hij stond langzaam en weloverwogen een appel te schillen.

‘Ik ben het zat dat ze me steeds op de huid zit. Ik maak zelf uit wat ik doe.’

‘Zorgt ze niet voor jou?’

‘Ze werkt altijd alleen maar. Ik kan voor mezelf zorgen.’

De manier waarop Antoine het mes gebruikte om de appel te schillen, bezorgde Derrick kippenvel. Hij vroeg zich af of de man de twee littekens op zijn rechterwang aan iemand met een soortgelijk mes te danken had.

‘Dus je hebt helemaal niemand? Luister, kleine *wannabe*, je kunt er maar beter zeker van zijn of je dit wel wilt. Dit is geen spelletje, jochie.’

Derrick kwam een paar stappen dichterbij, zijn ogen nog steeds op het vliegensvlug ronddraaiende mes gericht waarmee de appel geschild werd. ‘Zeg tegen TJ dat ik mee wil doen. Ik ben er klaar voor.’

‘Jij *denkt* dat je er klaar voor bent. TJ gaat je uitproberen. Kijk uit, jochie. TJ is een beest.’

Derrick aarzelde even voordat hij het eruit gooide. ‘Is het waar dat die jongen van Waterhouse overleed toen hij erbij wilde?’

Antoine keek hem aan. ‘Het werd een beetje ruig. Zulke dingen gebeuren. Die jongen was zwak. TJ bakt geen zoete broodjes. Hij maakt dat je jezelf moet bewijzen.’

Derrick haalde diep adem, stak zijn borst vooruit en probeerde zijn stem zwaarder te laten klinken. ‘Dan zal ik mezelf dus bewijzen.’

‘Goed. Maar onthoud... ik heb je gewaarschuwd.’